Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.· Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9ον — Ἐν Ἀθήναις, 17 Αὐγούστου 1902 — Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 33

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 252.)

Τὴν νύκτα ἐκείνην, ὁ Βαλεντῖνος εἶδεν ὄνειρα θριαβευτικά. Εἶδεν ὅτι παρήλαυνεν ἔφιππος ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ συντάγματός του, εἰς ἕνα ὡραῖον ἱσπανικὸν ἵππον, τοῦ ὁποίου ἡ χαίτη καὶ ἡ οὐρὰ ἠγγίζαν τὸ ἔδαφος, καὶ ὅτι ἐχαιρέτα διὰ τοῦ ξίφους του, μὲ ἀπαράμιλλον χάριν, τὰς κυρίας τῆς αὐλῆς, αἱ ὁποῖαι συνηθροίσθησαν διὰ νὰ τὸν θαυμάσουν.

Εἶδεν ἀκόμη, ὅτι ἔκαμνεν ἔφοδον κατὰ τῶν Ἄγγλων, ὅτι διέσπα τὰς τάξεις τῶν ἐχθρῶν μὲ τοὺς χιλίους ἱππεῖς του καὶ ὅτι τοὺς κατετρόπωνε. Διότι, ὡς υἱὸς εὐγενοῦς οἰκογενείας, δὲν εἶχε μόνον ματαιοδοξίαν, ἀλλὰ καὶ φιλοδοξίαν πολεμικήν.

... Μόλις ἔφθασαν εἰς τὴν Κουρτίλλην, ὁ βαρῶνος Κερκὸζ καὶ οἱ δύο του ἀκόλουθοι ἀνεγνώρισαν ἀμέσως τὸ καπηλεῖον τοῦ Βασιλικοῦ Τυμπάνου ἀπὸ τὸν θόρυβον τῶν ὀργάνων, τῶν ᾀσμάτων καὶ τῶν γελώτων, ὁ ὁποῖος ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ περίφημον ἐκεῖνο κατάστημα. Πολυάριθμοι ἄμαξαι, περιμένουσαι ἀπέξω, ἐμαρτύρουν ὅτι τῷ ὄντι καὶ ἡ ἀριστοκρατία μετέβαινεν εἰς τοῦ Ραμπουνᾶ, διὰ νὰ διασκεδάσῃ μετὰ τῶν ἄλλων. Παρὰ τὴν θύραν, συνήντησαν ἕνα βιολιστήν, ὁ ὁποῖος ἐδίδασκεν εἰς τοὺς χάχηδες τὰ ᾄσματα τῆς ἡμέρας. Ἀνεβασμένος εἰς τὴν ἐξέδραν του, ὑπὸ τὴν σκέπην πελωρίας ἐρυθρᾶς ὀμβρέλλας, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς διηύθυνε τὸν αὐτοσχέδιον χορόν, ὁ ὁποῖος κατεγίνετο νὰ μάθῃ ἕνα ἦχον ἀπὸ κάποιον κωμικὸν μελόδραμα τῆς ἐποχῆς. Ἔκαμνε μεγάλο κακό, ἐκρατοῦσε ἅπτὸν χρόνον μὲ ὅλον του τὸ σῶμα, μὲ τὰς χεῖρας, μὲ τοὺς πόδας, μὲ τὸ καπέλον, μὲ τὸ βιολί, ἐν ᾧ οἱ μαθηταί του ἐξελαρυγγίζοντο :

Ὀλαλά ! ὀλαλά !
Τὰ κορίτσια εἶνε τρελλά.

Τὰ «νέα λαϊκὰ ᾄσματα» ἦσαν τυπωμένα εἰς φυλλάδιον, καὶ ὁ μουσικοδιδάσκαλος τὰ ἐπωλοῦτε μίαν πεντάραν τὸ ἕνα· αὐτὸ ἀπετέλει τὴν ἀμοιβὴν τῆς διδασκαλίας του.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ νὰ ξεκουράζωνται οἱ πελάται του, ὁ βιολιστὴς τοὺς ἔκαμνεν ἄλλου εἴδους μάθημα.

— Εἰμπορεῖ νά μου εἰπῇ κανείς, ἐφώναζε μὲ στόμφον, ποῖες νότες τρώγονται;

Καὶ ἐπειδὴ ὅλοι ἔμεναν ἄφωνοι, ἐκεῖνος ἐξηκολούθει :

— Τὸ μὶ καὶ τὸ λά, ἀγαπητοί μου, διότι εἶνε ... μ ῆ λ α ! Ἀλλὰ ποῖος εἰξεύρει νά μου εἰπῇ ποία εἶνε ἡ ὑψηλοτέρα πόλις τοῦ κόσμου ; ... Ὦ ἀμαθέστατοι γεωγράφοι ! Εἶνε ὁ Πύργος !.. Ἀλλὰ σύ, φίλε μου, προσέθεσεν ἀποτόμως, ἐγγίζων μὲ τὸ τόξον τοῦ βιολιοῦ του τὴν μύτην τοῦ Γιαννιοῦ, σύ φίλε μου, ποῦ βλέπω, ἀπὸ τὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων σου, ὅτι πρὸ ὀλίγου κατῆλθες ἀπὸ τὴν σελήνην, εἰμπορεῖς νά μού το εἰπῇς πότε ὁ ἄρτος γίνεται θεός ; ... — Καὶ ἐπειδὴ ὁ Γιαννιὸς οὔτε τὴν ἐρώτησιν ἐννόησεν, οὔτε ἀπάντησιν εἶχε νὰ δώσῃ, — Ἀνόητε ! ὑπέλαβεν ὁ λογοπαίκτης· ὁ ἄρτος γίνεται θεός, ὅταν γίνῃ ἔωλος (Ἄιολος.)

Ἔκρηξις γέλωτος ὑπεδέχθη τὸ φρικῶδες λογοπαίγνιον, ἐν ᾧ ὁ Γιαννιός, νομίσας ὅτι τὸν περιπαίζουν, ἔσπευσε νὰ πομακρυνθῇ τὸ ταχύτερον, ὄχι χωρὶς νὰ μοιράσῃ δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ ὀλίγους γρόνθους ...

Ἐν τούτοις, ζωηροὶ ἦχοι βιολίων καὶ αὐλῶν προσείλκυσαν τὸν Βαλεντῖνον εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐχόρευαν. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, οἱ νέοι τοῦ συρμοῦ ἐσοφίσθησαν νὰ πηγαίνουν κάθε Κυριακὴν εἰς τὰ καπηλεῖα, διὰ νὰ χορεύουν μὲ τὰ κορίτσια τῶν προαστίων· καὶ πολὺ γρήγορα αἱ νεαροὶ ῥάπτριαι, αἱ πλύν-

« Προχωρεῖ, λέγει τὸ νόμιμά του, ὑποκλίνεται... » (Σελ. 258 στ. α'.)

τριαι καὶ αἱ ἰχθυοπώλιδες ἔμαθαν νὰ χορεύουν τόσον τεχνικὰ ὅσον καὶ αἱ κομψαὶ κυρίαι τῆς αὐλῆς. Ἐκεῖ, εἰς τὸν κάμπον τοῦ Ραμπουνᾶ, ὑπὸ τὰς μεγάλας φιλύρας, ἐχόρευαν ὅλους τοὺς χοροὺς τοῦ συρμοῦ: τὴν γκαβότα, ρυθμικὸν περίπατον, ὁ ὁποῖος γίνεται πηδηκτὰ μὲ τὸ ἕνα πόδι ἐν ᾧ τὸ ἄλλο τείνει ἐπιχαρίτως τὴν ἄκραν του πρὸς τὸ ἔδαφος· τὸ πασπιέ, χορὸν ἀκόμη ζωηρότερον, τὸν ἀντίχορον, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου εἶχεν εἰσαχθῆ ἐξ Ἀγγλίας, καὶ ἄλλους.

Ἐν ᾧ ἡ νεολαία ἐχοροπηδοῦσεν, οἱ σοβαροὶ ἄνθρωποι ἐκάθηντο ὑπὸ τὰς σκιάδας καὶ ἐκουτσόπιναν τὸ ἄσπρον κρασὶ τοῦ Ραμπουνᾶ. τὸ ὁποῖον προσέφεραν ὑπηρέται μὲ πολυχρώμους σκούφους, τρέχοντες ἀπὸ σκιάδος εἰς σκιάδα. Ἡ εἰκὼν τοῦ καπήλου, ζωγραφημένη εἰς μεγάλην πινακίδα, ἐφαίνετο ὡς νὰ προήρχετο ἐκ τῆς διασκεδάσεως. Παρίστανε τὸν κὺρ Ραμπουνᾶν, καθεσμένον καβαλλικευτὰ εἰς ἕνα βαρέλι· ἀλλὰ δὲν ἤξευρες ποῖον ἦτο ὀγκοδέστερον: τὸ βαρέλι ἢ ἡ κοιλάρα του.

Ὁ βαρῶνος Κερκὸζ εἶχε ξεχασθῆ, παρακολουθῶν τὰ χοροπηδήματα ἑνὸς μικροῦ δουκὸς μὲ μίαν νεαρὸν ρόπτριαν· ὅταν ὁ Πονηρίδης τὸν ἐπλησίασε καὶ του εἶπεν εἰς τὸ αὐτί, ὅτι ἡ κυρία Δούκισσα Δεσκρανιὸλ πρὸ ὀλίγου ἐθεσθη ἐκεῖ πλησίον. . . Ὁ Βαλεντῖνος, στραφείς, εἶδε τῳόντι μίαν κυρίαν μεγαλοπρεπεστάτην.

Δι' ὅσους ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας εἶνε μύωπες καὶ δὲν εἰμποροῦν νὰ διακρίνουν μακρόθεν τὰς φυσιογνωμίας, ἂς εἴπωμεν ἀμέσως, ὅτι ἡ εὐγενὴς αὐτὴ Δούκισσα Δεσκρανιὸλ ἡ ὁποία προχωρεῖ μὲ μεγάλην πομπήν, εἶνε παλαιά μας γνωριμία. .

Εἶνε ἡ κυρία Ζεφυρίνη Περδίκη, ἡ θεία τοῦ Πονηρίδου, ἡ παλαιοπώλις... Ἀλλ' εἶνε μία Ζεφυρίνη μεταμορφωμένη εἰς τὴν ἐντέλειαν, στολισμένη μὲ ὅλα τὰ πτερά, τοὺς φιόγκους, τὰ μεταξωτὰ καὶ τὰ ψεύτικα διαμάντια τοῦ παλαιοπωλείου της. . .

Βεβαίως, εὐγενής τις παρισινὸς θὰ εὕρισκε κάτι τι ὕποπτον εἰς τὴν ἐπιτετηδευμένην αὐτὴν πολυτέλειαν. Ἀλλ' ὁ Βαλεντῖνος εἶνε ἀκόμη νέος, ἄπειρος καὶ καλός· δὲν βάζει εἰς τὸν νοῦν του τὸ κακόν, ἐμπιστεύεται τοὺς πάντας, καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γνωρίζῃ ἀκριβῶς πῶς ἐνδύονται αἱ παρισιναὶ ἀριστοκράτιδες, ἀφ' οὗ ἕως τώρα δὲν εἶχεν ἰδῆ ἐκ τοῦ πλησίον καμμίαν.

Δι' αὐτό, ὀλίγον συγκεκινημένος, ἀλλὰ μὲ ἄψογον κομψότητα καὶ χάριν, προχωρεῖ, λέγει τὸνομά του, ὑποκλίνεται καὶ ἀσπάζεται εὐγενῶς τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν τῷ τείνει ἡ ψευδο-Δούκισσα, μὲ μίαν μεγαλοπρεπῆ ρεβερέντσαν, ἡ ὁποία ἀποσπᾷ ἀπὸ τὰς πτυχὰς τῆς ἐνδυμασίας της, ὁλόκληρον συναυλίαν ἀπὸ φρουφρουῦ.

—Ὦ, πόσον χαίρω, ἀνακράζει ἡ παλαιοπῶλις, ἀνυψοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, πόσον χαίρω ποῦ ἐπαναβλέπω ἕνα Κερκόζ !.. Μοῦ εἶνε πολὺ προσφιλεῖς οἱ Κερκόζ . . . Μ' ἕνα Κερκὸζ ἤνοιξα τὸν χορόν, τὴν ἡμέραν τῶν γάμων τῆς Δελφίνης ... Ἐπέρασαν πολλὰ χρόνια, ἤμουν τότε ἡ ὡραιοτέρα νέα τῆς αὐλῆς . . . Ἀλλὰ τώρα ποῦ σᾶς βλέπω, κύριε Κερκόζ, μοῦ φαίνεται ὅτι ἐπανέρχεται ἡ νεότης μου καὶ μου κάμνει ὄρεξιν νὰ χορεύσω μενουέτον. Ὦ ! μὰ εἶσθε ἀληθινὸς Κερκόζ ! . . ἐξηκολούθησε, κυττάζουτα τὸν νέον μὲ τὰς διόπτρας της· ἔχετε τὸ κομψὸν ἀνάστημα τῶν Κερόζ, (ὁ Βαλεντῖνος μειδιᾷ) ἔχετε ὡραίαν μύτην, ὅπως ὅλοι οἱ Κερκὸζ (ὁ Βαλεντῖνος ὑποκλίνεται) καὶ τὸ εὐγενὲς ἐκεῖνο παραστατικόν, ποῦ μόνον εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς οἰκογενείας σας εἶδα· (ὁ Βαλεντῖνος γλυκοκαταπίνει)... Ὥστε λοιπόν, θέλετε νὰ μας γίνετε συνταγματάρχης... Τί χαριτωμένος συνταγματάρχης ! . . Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὁ Βασιλεὺς ἔχει τύχην, καὶ οἱ ἐχθροί του θὰ κάμουν καλὰ νὰ φυλαχθοῦν . . .

— Κυρία μου, τόση καλωσύνη . . . .

— Τίποτε ! τίποτε ! Θέλω, ἐντὸς δύο ἡμερῶν, νὰ σας ἰδῶ μ' ἐπωμίδας καὶ μὲ ξίφος συνταγματάρχου. Ἕνας Κερκόζ, καὶ νὰ μὴν εἶνε συνταγματάρχης· μὰ γίνεται αὐτὸ ποτέ; Ἡσυχάσατε ! Εἶνε δική μου δουλειά. Θὰ μὲ βοηθήσῃ καὶ ὁ παλαιός μου φίλος, ὁ κόμης Δεκλεσσί Σαμαγιάν . . . Μπᾶ ! δὲν εἶνε αὐτός, ποῦ βλέπω ἐκεῖ-πέρα; Ἄς τὸν πλησιάσωμεν!

[Ἕπεται συνέχεια]

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Louis Morin)

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΚΗΝΗ ΕΙΣ ΤΟ ΤΡΑΜ

Ἀγαπητοί μου,

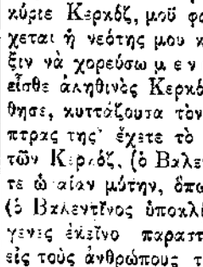

ΑΤΕΒΑΙΝΑ προχθὲς εἰς τὸ Φάληρον μὲ τὸν τροχιόδρομον. Εὐτυχῶς δὲν ἐπῆλθε θύελλα, οὔτε συνέβη ἐκτροχίασις, ὅπως τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὸν σιδηρόδρομον Κηφισιᾶς. Βαγόνια καὶ ἐπιβάται ἐφθάσαμεν σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς εἰς «τὸν πρὸς ὄν δρον». Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι μερικοί,— ἢ μᾶλλον μερικαί,— ἐκινδύνευσαν νὰ φθάσουν πληγωμέναι ἢ τοὐλάχιστον ξεμαλλιασμέναι ... διότι καὶ κατὰ τοῦ ἰδικοῦ μας τραίνου ἐξερράγη μία θύελλα . . . ἄλλου εἴδους θύελλα, τὴν ὁποίαν δι' ὀλίγων θὰ σας περιγράψω.

Εἶπα θύελλα καὶ θὰ ἐπιμείνω εἰς τὴν παρομοίωσιν. Μετὰ τὸ κακὸν τῆς τελευταίας Κυριακῆς, τὸ πρᾶγμα βλέπετε εἶνε ἐπίκαιρον. Λοιπόν, τὰ συννεφάκια, τὰ ὁποῖα τὴν ἐπροκάλεσαν, — τὴν ἰδικήν μας θύελλαν, ἐννοῶ, — δὲν ἐφαίνοντο ἐξ ἀρχῆς ἐπικίνδυνα, οὔτε θὰ ὑπώπτευε κανεὶς ὅτι εἶχαν μέσα των τόσον ἠλεκτρισμόν. Μόνον ἕνα ἦτο μαῦρον· ἕνα ἄλλο ἦτο ροδόχρουν, δύο ἄλλα ἦσαν λευκά, καὶ τὸ πέμπτον ἦτο γαλάζιον . . . Γαλάζιον; μὰ γίνεται ποτὲ γαλάζιον σύννεφον ; ! . . Μὰ σᾶς εἶπα, ὅτι πρόκειται περὶ ἁπλῆς παρομοιώσεως. Τὰ πολύχρωμα αὐτὰ πράγματα, ἦσαν πέντε... κορίτσια, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἓν ἐφοροῦσε μαῦρον φόρεμα, τὸ δεύτερον ροδόχρουν φόρεμα, τὰ δύο ἄλλα λευκὰ φορέματα καὶ τὸ πέμπτον φόρεμα γαλάζιον. Ἐννοήσατε τώρα ; Τὰ πέντε αὐτὰ κορίτσια, ἡλικίας ἀπὸ δώδεκα μέχρι δεκαοκτὼ ἐτῶν, ζωηρότατα ὅλα, φαιδρὰ καὶ ὁμηλιτικά,— ἀκόμη καὶ τὸ μαυροφόρον,— εἰσέβαλαν εἰς τὸ τραμ καὶ ἀκριβῶς εἰς τὸ ἴδιον βαγόνι ὅπου εἶχα θέσιν κ' ἐγώ, ἀπὸ τὴν λεωφόρον Ἀμαλίας. Συνήθως οἱ ἐπιβάται ἐλκύουν ὀλίγον τὴν προσοχὴν κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐπιβάσεως, ἕως ὅτου καθήσουν. Ἀλλ' ἐξηκολουθοῦμεν νὰ προσέχωμεν εἰς τὰ πέντε κορίτσια καὶ ἀφ' οὗ ἐκάθησαν, — δύο εἰς τὸ προτελευταῖον ἐδώλιον τοῦ βαγονίου καὶ τρία εἰς τὸ τελευταῖον,— διότι μᾶς εἵλκυον αἱ ὁμιλίαι των, ἡ φαιδρότης των καὶ κάποτε ἡ εὐφυΐα των. Ὡμιλοῦσαν δι' ὅλα τὰ θέματα τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, διὰ τὰ θέατρα, διὰ τὸν Ἀρνιώτην, διὰ τὴν Κηφισιάν, διὰ τὰ πυροτεχνήματα τοῦ Ζαππείου, διὰ τὰς ἐκδρομάς των καὶ διὰ τὰ ταξείδια. Ἡ μαυροφόρα εἶχεν ἀρκετὸν πνεῦμα, καὶ περιωρίζετο νὰ σχολιάζῃ, προκαλοῦσα τοὺς γέλωτας τῶν συντρόφων της καὶ τὰ μειδιάματα τῶν ξένων. Νὰ σας εἴπω ὅμως τὴν ἀλήθειαν, ἐγὼ εἰς ὅλ' αὐτὰ διέκρινα καὶ μικράν, ἐλαχίστην δόσιν αὐθαδείας. Κορίτσια μέσα εἰς τὸ τραμ, μόνα, χωρὶς τοὺς γονεῖς των ἢ κανένα μεγαλήτερον, μόνον μ' ἕνα μικρὸν ὑπηρέτην, δὲν ἔπρεπε νὰ εἶνε τόσον πολὺ ζωηρὰ καὶ δὲν ἐταίριαζε νὰ συνομιλοῦν μεγαλοφώνως. Ἴσως δὲν ὑπερέβαιναν τὰ ὅρια τῆς εὐπρεπείας, ἀλλ' ὀλίγον ἔλειπε νὰ τὰ ὑπερβοῦν. Τὰ κατόπι γεγονότα ἐδικαίωσαν, δυστυχῶς, τὴν παρατήρησίν μου.

Οὕτως ἐξηκολούθησαν τὰ πράγματα ἕως τὸν σταθμὸν τῆς Γαργαρέττας. Ἀπὸ ἐκεῖ, ἐπεβιβάσθη εἰς τὸ τραμ καὶ μία γηραιὰ κυρία, ἡ ὁποία ἐκίνησε τετραπλασίαν τὴν προσοχὴν τῶν ἐπιβατῶν, διότι αἱ διαστάσεις τοῦ σώματός της ἦσαν τετραπλάσιαι τοὐλάχιστον τοῦ συνήθους. Φανταστεῖτε ἕνα Μίλωνα Κροτωνιάτην ἢ

ἕνα Ἡρακλῆ ἐνδεδυμένον μαῦρα φορέματα γυναικεῖα. Ἐκάθησε μετὰ κόπου εἰς τὸ μεσαῖον ἐδώλιον τοῦ βαγονίου μας, εἰς τὸ ὁποῖον ἔτυχε νὰ εὑρίσκωνται τρεῖς θέσεις κεναί, καὶ τὸ τραμ ἐξεκίνησεν. Ἀλλ' ὁ θόρυβός του δὲν κατέπνιξε κάτι παρατεταμένους γέλωτας, οἱ ὁποῖοι ἀντήχησαν ὄπισθεν . . . Τὰ κορίτσια ἐγελοῦσαν εἰς βάρος τῆς ὑπερσάρκου κυρίας. Καὶ ἤρχισαν τὰ κρυφομιλήματα, τὰ ὁποῖα ἐπέτειναν τοὺς γέλωτας. Ἐπειδὴ ὅμως, φαίνεται, δὲν ἦτο τοῦ χαρακτῆρός των νὰ ὁμιλοῦν σιγά, ἤρχισαν μετ' ὀλίγον νὰ ὁμιλοῦν δυνατά, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν γαλλιστί. Σᾶς μεταφράζω μερικά:

—Καλὲ αὐτὴ θὰ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ Μέγα Δάσος τοῦ Βέρν, εἶπεν ἡ ροδόχρους

— Ναί, ναί, ἀνέκραξεν ἡ μαυροφόρα, θὰ εἶνε ὁ ἱπποπόταμος τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου. Βάζω στοίχημα ὅτι διευθύνεται εἰς τὸ Παλαιόν.

— Μᾶλλον ἐλέφας, εἶπεν ἡ μία λευκοφόρος, γιατὶ ἡ μύτη της μοιάζει πολὺ μὲ προβοσκίδα.

—Φοβοῦμαι πολύ, προσέθεσεν ἡ ἄλλη, μήπως σταματήσῃ τὸ τραμ ἀπὸ τὸ βάρος.

Καὶ ἡ θύελλα ἐξέσπασε. Τὸ πελώριον μαῦρον σύννεφον συνεκρούσθη μὲ τὰ πέντε συννεφάκια, καὶ ἤρχισαν βρονταί, ἀστραπαί, κεραυνοί.

Διότι ἡ κυρία ἔτυχεν,— ὄχι σπάνιον πρᾶγμα, βέβαια,—νὰ γνωρίζῃ τὴν γαλλικήν. Ἐγὼ μάλιστα ὑποθέτω ὅτι εἰμπορεῖ καὶ νὰ μὴ τὴν ἐγνώριζεν. Ἀλλὰ τὴν παντομίμαν, βλέπετε, τὴν ἐννοεῖ ὅλος ὁ κόσμος, καὶ δὲν ἐχρειάζετο φιλοσοφία διὰ νὰ ντιληφθῇ ἡ κυρία ὅτι τὰ κορίτσια ἐγελοῦσαν μαζί της. Ἔπειτα ἡ λέξις ἱπποπόταμος εἰς ὅλας τὰς γλώσσας εἶνε σχεδὸν ἡ ἰδία ... Τὸ ζήτημα εἶνε ὅτι ἡ κυρία ἐστράφη ὀπίσω, ἀγριοκύτταξε δύο-τρεῖς φορὲς καὶ ... ἀνοιξε τὸ στοματάκι της.

— Ὡραία ἀνατροφή! ἔλεγε· νὰ μιλοῦν τὰ παληογαλλικά τους γιὰ νὰ βρίζουν τὸν κόσμο ! . . Καὶ τί ἐθορρέψατε; πῶς ὁ ἄλλος δὲν ξέρει γαλλικα ;

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ, νὰ λέγῃ διότι καὶ ἡ γλῶσσά της ἦτο ἀνάλογος μὲ τὸ σῶμά της. Εἶπε μάλιστα λέξεις καὶ φράσεις, — ὅλας ἑλληνιστί, καὶ εἰς τὴν δημοτικὴν μάλιστα γλῶσσαν, — τὰς ὁποίας μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ σας ἐπαναλάβω. Τὰ κορίτσια εὑρεθήσαν εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν, ἐκατακοκκίνησαν καὶ προσεπάθησαν νὰ τὰ μπαλώσουν

— Μὰ κυρία μου, εἶπεν ἡ μαυροφόρα· ἐμεῖς μιλοῦσαμε γιὰ τὸν ἱπποπόταμο τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου.

— Εἶσαι ψεύτρα ! ἐφώναξεν ἡ κυρία· γιατὶ ὁ Ζωολογικὸς Κῆπος δὲν ἔχει ἱπποπόταμον. Ἡ μήπως σοῦ φαίνεται πῶς μονάχα τοῦ λόγου σου ἐπῆγες ἐκεῖ ;

Καὶ ἡ θύελλα ἐξηκολούθησε. Τὰ κορίτσια εἰς τὰς ὄβρεις ἀπήντησαν καὶ αὐτὰ μὲ ὕβρεις. Ἔγινεν ἕνα μεγάλο κακό, τὸ ὁποῖον διεσκέδασε πολὺ τοὺς ἐπιβάτας τοῦ βαγονίου, μετ' ὀλίγον δὲ ἀνεστάτωσε ὅλην τὴν ἀμαξοστοιχίαν, διότι αἱ φωναὶ ἐπετείνοντο. Ἀπὸ λόγο σὲ λόγο, ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἔλθουν εἰς τὰ χέρια. Καὶ δὲν ἠξεύρω τί θὰ συνέβαινε μέχρι τέλους, ἂν ἡ κυρία, ὑβρίζουσα ὁλονὲν καὶ ἀφρισμένη, δὲν κατήρχετο εἰς τὴν Καλλιθέαν.

Οἱ ἐπιβάται ὡς ἐπιτοπλεῖστον, ἐτάχθησαν μὲ τὸ μέρος τῶν κοριτσιῶν. Εὕρισκαν ὅτι ἡ κυρία ἐφέρθη πολὺ ἀπρεπέστερα ἀπὸ αὐτά, διότι ἀντὶ νὰ παντήσῃ καὶ αὐτὴ μ' εὐφυΐαν, ἐξετραχύνθη εἰς ὕβρεις. Ἀλλ' ἐγὼ εὑρίσκω ὅτι τὰ κορίτσια ἔχουν ὅλον τὸ ἄδικον. Κανεὶς δὲν εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ἔχῃ εὐφυΐαν, ὅλοι ὅμως, — καὶ προπάντων τὰ κορίτσια, — πρέπει νὰ ἔχουν εὐπρέπειαν, συστολὴν καὶ καλὴν ἀνατροφήν.

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΙ ΘΥΓΑΤΕΡΕΣ ΤΟΥ ΠΙΕΡΟΥ

Τοῦ Πιέρου τὸ βασίλειον δὲν φημίζεται μόνον διὰ τὰ πλούτη του. Αἱ καλαὶ τέχναι καλλιεργοῦνται ἐκεῖ, καὶ τὸ ἀνάκτορον τοῦ γέροντος βασιλέως ἀντηχεῖ ἀπὸ λιγηρὰ ᾄσματα, καὶ αὐτὸς ὁ γηραιὸς Ὄλυμπος πολλάκις νομίζει ὅτι θεῶν ἀκούει μελῳδίας.

Ὁ βασιλεύς, ὁ ὁποῖος μὲ ἀνθρώπου δύναμιν καὶ μὲ ἀνθρώπινον θέλημα, φορεῖ τὸ στέμμα, γνωρίζει ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλο στέμμα τιμιώτερον, τὸ ὁποῖον οἱ θεοὶ εἰς τοὺς ἐκλεκτούς των ἐχάρισαν.

Καὶ σέβεται τοὺς καλλιτέχνας, καὶ ἐκεῖνοι παρακάθηνται εἰς τὴν τράπεζαν του καὶ σκορπίζουν τὰς ἀκτῖνας τοῦ θείου χαρίσματός των.

Ἀλλὰ τὸ τιμιώτερον στολίδι τῶν ἀνακτόρων, εἶνε αἱ ἐννέα θυγατέρες τοῦ Πιέρου, τὸ τιμιώτερον τῆς Μακεδονίας στολίδι.

Χορεύουν, τραγῳδοῦν, χειρίζονται αὐλὸν ἢ λύραν καὶ μαγεύουν ὅλας τὰς ὅλους· καὶ εἶνε ὁ γέρων Πιέρος εὐτυχὴς διὰ τὰ τέκνα του καὶ ὑπερήφανος. Παρακαλεῖ τοὺς θεούς, τοὺς δοτῆρας τῶν ἀγαθῶν, νὰ τας φυλάττουν ὑπὸ τὴν σκέπην των, καὶ οἱ θεοὶ καὶ αἱ θεαὶ τὸς προστατεύουν, καὶ αἱ Μοῦσαι τος ἀποκαλοῦν ἱερὰς των προσφιλεῖς, καὶ ἐκεῖναι τος σέβονται ὡς προστατιδας καὶ τος ἐπικαλοῦνται.

* * *

Ἀλλοίμονον, οἱ κόλακες περιστοχίζουν πάντοτε τοὺς βασιλεῖς, καὶ ἤλθεν εἰς τὰ ἀνάκτορα ξένος ποιητής, ὁ ὁποῖος ἤκουσε τος θυγατέρας τοῦ Πιέρου, καὶ θέλων νὰ καυχηθῇ, ὅπως ὅλοι οἱ ξένοι εἰς τὰ ξένα μέρη, εἶπεν ὅτι τὴν ἰδίαν τιμὴν τοῦ ἔκαμεν ἄλλοτε ὁ Ἀπόλλων, καὶ πρὸ αὐτοῦ μετὰ τῶν Μουσῶν ἔμελψε, συνοδεύων μὲ τὴν λύραν του.

—Αἱ Μοῦσαι! εἶπον αἱ κόραι τοῦ Πιέρου, εἶνε αἱ προστάτιδές μας αἱ σεβασταί..

Ὁ ξένος, πολλὰ περιμένων παρὰ τοῦ βασιλέως διὰ τῆς κολακείας του, εἶπεν, εἰσάγων τὸ δηλητήριον τῆς ὑπερηφανείας εἰς τὰς ἀγνὰς παρθένους : — Προστάτιδες ; Ὦ μὴ παραγνωρίζετε τὰ δῶρα τῶν θεῶν καὶ πιστεύσατε ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος, ἀξιωθεὶς ν' ἀκούσῃ τὰς Μούσας, εἰμπορεῖ καὶ νὰ κρίνῃ καὶ νὰ συγκρίνῃ. Σεῖς εἶσθε πολὺ τῶν Μουσῶν ἀνώτεραι καὶ δεξιώτεραι.

— Εὐφήμει, ἐψιθύρισε θορυβηθεὶς ὁ γέρων Πιέρος, διότι ἐγνώριζε πόσον οἱ θεοὶ καὶ αἱ θεαὶ ἦσαν ἐκδικητικοί.

— Τὸ ἐπαναλαμβάνω, εἶπε μὲ ὁρμὴν ὁ ξένος, ὁ ὁποῖος, περιφερόμενος τυχοδιωκτικῶς, καὶ τοὺς πατρίους θεοὺς δὲν ἐσέβετο πλέον καὶ τὴν πατρίδα τὴν γεννέτειραν ἐλησμόνησεν. Ἂν λέγω ψεύδη, οἱ θεοὶ ἐμὲ ἂς τιμωρήσωσι.

Καὶ μὲ θράσος τυχοδιώκτου, ἐπιζητοῦντος τὴν εὔνοιαν κρατοῦς μονάρχου ἀπέσπασεν ἀπὸ τὰ ἐννέα τῶν Μουσῶν ἀγάλματα τοὺς στεφάνους καὶ τους ἐφόρεσεν εἰς τὰς ἐννέα τοῦ Πιέρου θυγατέρας.

Νὰ τὰς συγκρίνουν μὲ θεὰς ἀθανάτους! τί δόξα, τί τιμή ! . . Ἐπίστευσαν καὶ ἤνοιξαν βλάσφημα χείλη ζητοῦσαι συνκγωνιστήν. Μάτην ὁ γέρων Πιέρος τὰς ὑπέμνησε τὸ παράδειγμα τοῦ Μαρσύου. Ἤθελαν ἡ δόξα των νὰ ὑπερπηδήσῃ τὰ στενὰ τῆς γῆς ὅρια καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐκεῖ, τίς οἶδεν ; ἴσως ὁ χρυσόκομος Ἀπόλλων αὐτὰς θὰ ἐξέλεγε συντρόφους του εἰς τὸ ἑξῆς.

* * *

Ἤστραψεν, ἐβρόντησε, καὶ ἤρχισαν αἱ θυγατέρες τοῦ Πιέρου τὰ ᾄσματά των.

Ἡ γῆ ἐσκοτίσθη ἀπὸ λύπην, διότι ἡ ἀπώλεια τῶν ἐμπνευσμένων παρθένων ἦτο βεβαία. Ἀλλοίμονον ! ποῖος ποτὲ ἐτόλμησε νὰ διαγωνισθῇ μὲ τοὺς ἀθανάτους καὶ δὲν ὑφέσταν βεβαίον ὄλεθρον ;

Καὶ αὐ αἱ Μοῦσαι διεφωνοῦντο, ἂν ἡ νίκη δὲν θὰ ἀστεφανώνε τὰ λυκα μέτωπα τῶν θυγατέρων τοῦ Πιέρου.

Ἀρχίζουν ὅμως μὲ τὴν θείαν ἁρμονίαν των ἡ γῆ καὶ πάλιν ἐφωτίσθη, ὁ Ἀπόλλων ὁ χρυσοτόξος τας ἔλουσε μὲ τὰς χρυσὰς ἀκτῖνας του καὶ ὁ Ἑλικὼν ὑπερήφανος διὰ τοὺς κατοίκους του, ἤρχισε καὶ ὑψώνεται νὰ θέλῃ νὰ φθάσῃ τὸν γηραιὸν Ὄλυμπον.

Ἀλλ' ὁ Ποσειδὼν διέταξε τὸν Πήγασον καὶ ἐλάκτισε τὸν ὑπερήφανον Ἑλικῶνα, καὶ ἤρχισαν κρυστάλλινα νὰ τρέχουν τὰ νερὰ τῆς Ἱπποκρήνης ἔκτοτε, —εἶνε ἴσως τὰ δάκρυα τῶν συγκεκινημένων βουνῶν ἢ τὰ δάκρυα τοῦ πόνου καὶ τῆς αἰσχύνης ;

Πρώτας ἡ θεία μελῳδία τῶν Μουσῶν συνεκίνησε τας θυγατέρας τοῦ Πιέρου.

Ἀνεγνώρισαν, τὸ μέγα σφάλμα των ἀλλ' ἦτο ἀργά, καὶ ἡ τιμωρία τοῦ ἐξογκωθέντος Ἐλικῶνος τὰς ἐνθύμισεν ὅτι δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά των.

Ἀληθῶς μετ' ὀλίγον τὰς μετεμόρφωσαν οἱ θεοὶ εἰς ὄρνεα. Εἰς τὴν στέγην τοῦ πατρικοῦ ἀναπτόρου, αἱ κόραι τοῦ Πιέρου, χωρὶς νὰ τανύσουν τὰ μισητὰ πτερά των, ἀπέθανον ἀπὸ λύπην.

* * *

Τῆς Μεγάλης Μακεδονίας τὰ τέκνα μόνον μὲ θεοὺς ἠδύναντο νὰ συγκριθῶσι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΔΠΛΑΣΕΩΣ

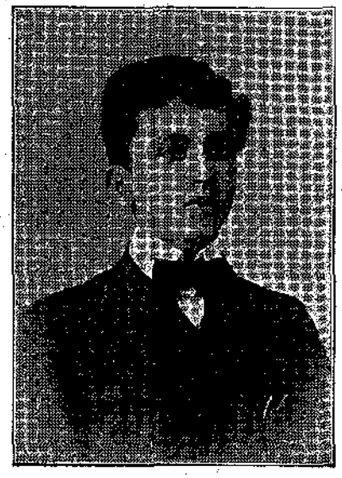

ΝΙΚΟΣ Γ. ΔΑΜΑΣΚΟΣ
Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Τρεμοσβύνον Ἀστέρι
εἰς τὸν 7ον Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ὁ βούβαλος δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ ἀφίσῃ τὴν θέσιν του. Ἱστάμενος ἀπέναντι τῆς σχεδίας, ὡσφραίνετο ἀπλήστως τὸν ἀέρα, χωρὶς νὰ προαισθάνεται διόλου τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διέτρεχε. Ἐπειδὴ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τὸν σκοπεύσουν εἰς τὴν καρδίαν, ἔπρεπε νὰ τὸν σκοπεύσουν εἰς τὴν κεφαλήν, καὶ τοῦτο ἔκαμεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, μόλις ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ ἀπόστασις ἦτο κατάλληλος.

Ὁ πυροβολισμὸς ἀντήχησεν, ἡ οὐρὰ τοῦ ζῴου περιεστράφη ὄπισθεν τῶν καλάμων. Ἐπώδυνος μυκηθμὸς διέσχισε τὸν ἀέρα, πολὺ διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν συνήθη μυκηθμὸν τῶν βουβάλων, — ἀπόδειξις ὅτι εἶχε πληγωθῆ θανασίμως.

— Ἐτελείωσεν! ἀνέκραξεν ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ θριαμβευτικῶς.

Τῷόντι, δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ πυροβολήσῃ καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ, καὶ οἰκονομεῖτο οὕτω τὸ δεύτερον φυσίγγιον. Τὸ ζῷον κατέπεσεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν καλάμων καὶ ἐκατρακύλησεν ἕως τὴν βάσιν τῆς ὄχθης, ἐξακοντίζον ρύακα αἵματος, ὁ ὁποῖος ἐκοκκίνισεν ἐκεῖ εἰς τὴν ἄκραν τὸ διαυγὲς ὕδωρ τοῦ ρίου Γιοχάουζεν.

Διὰ νὰ μὴ χαθῇ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο θήραμα, ἡ σχεδία διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος, ὅπου κατέκειτο τὸ ζῷον, καὶ ὁ ὁδηγὸς ἡτοιμάσθη νὰ το διαμελίσῃ ἐπὶ τόπου διὰ νὰ ἐξαγάγῃ τὰ χρήσιμα μόνον τεμάχια.

Οἱ δύο φίλοι ἀπεθαύμαζαν τὸ δεῖγμα τοῦτο τῶν ἀγρίων βοῶν τῆς Ἀφρικῆς, ἀναστήματος γιγαντιαίου. Ὅταν τὰ ζῷα αὐτὰ διασχίζουν τὰς πεδιάδας, κατ' ἀγέλας ἐκ διακοσίων ἢ τριακοσίων, φαντάζεταί τις τὸ μανιῶδες, τὸ θυελλῶδες ἐκεῖνο τρέξιμον, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ νέφους τοῦ κονιορτοῦ, τὸν ὁποῖον ἐξεγείρει ἡ διάβασίς των.

Ἦτο ἕνας ὄνγιας, ὅπως τὸν λέγουν οἱ ἰθαγενεῖς, ταῦρος ζῶν κατὰ μόνας, μεγαλήτερος τῶν εὐρωπαϊκῶν, μὲ ρύγχος ἐπιμηκέστερον, μὲ κέρατα χαμηλότερα. Ἂν μὲ τὸ δέρμα τοῦ ὄνγια κατασκευάζουν ἀντικείμενα ἐκτάκτου στερεότητος, ἂν τὰ κέρατά του χρησιμεύουν πρὸς κατασκευὴν ταμβακοθηκῶν καὶ πτενῶν, ἂν μεταχειρίζονται τὰς μαύρας καὶ σκληρὰς τρίχας του διὰ νὰ γεμίζουν καθίσματα καὶ σέλλας, ἀλλὰ τὸ φιλέτον του καὶ ἡ κοτολέτες του παρέχουν τροφὴν τέσῳ εὔγευστον ὅσῳ καὶ δυναμωτικήν. Τελοσπάντων, ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ ὑπῆρξε τὴν ἡμέραν ἐκείνην κυνηγὸς εὐτυχέστατος. Ὅταν ὁ ὄνγιας δὲν φονευθῇ μὲ τὴν πρώτην σφαῖραν, ἐφορμᾷ κατὰ τοῦ κυνηγοῦ καὶ τότε ἀλλοίμονον.

Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ μαχαιρίου του καὶ τοῦ μικροῦ του πελέκεως, ὁ Κάμης ἤρχισε τὴν ἐργασίαν τοῦ διαμελισμοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος καὶ οἱ σύντροφοί του. Δὲν ἔπρεπε νὰ φορτώσουν τὴν σχεδίαν μὲ βάρος περιττόν, τριάντα δὲ ἕως σαράντα χιλιόγραμμα τοῦ ὀρεκτικοῦ ἐκείνου κρέατος ἦσαν ἀρκετὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν διατροφὴν πολλῶν ἡμερῶν.

Ἐν τούτοις ἐν ᾧ ἐξετελεῖτο ὁ κυνηγετικὸς οὗτος ἄθλος, ὁ Λάγκας, ὁ τόσον περίεργος συνήθως διὰ τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐνδιέφερον τὸν φίλον του Μὰξ καὶ τὸν φίλον του Τζών, εἶχε μείνῃ καθ' ὅλον τὸ διάστημα ὑπὸ τὴν σκιάδα, καὶ ἰδοὺ διὰ ποῖον λόγον:

Μὲ τὸν κρότον τοῦ πυροβολισμοῦ, τὸ μικρὸν ἐκεῖνο πλάσμα εἶχε συνέλθῃ ἐκ τῆς λιποθυμίας του, εἶχεν ἀνακύψῃ ἐκ τοῦ ληθάργου του. Οἱ βραχίονές του εἶχον κάμῃ ἐλαφρόν τι κίνημα. Ἂν καὶ τὰ βλέφαρά του δὲν εἶχον ἀνοίξῃ, οὐχ' ἧττον, ἀπὸ τὸ ἡμιάνοικτον στόμα του, ἀπὸ τὰ ἄχροα χείλη του, εἶχεν ἐκφύγῃ καὶ πάλιν ἡ μόνη λέξις, τὴν ὁποίαν ὁ Λάγκας εἶχεν ἀκούσῃ ἕως τότε:

— Νγκόρα!.. Νγκόρα!..

Τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ Λάγκας ἦτο βέβαιος ὅτι δὲν ἀπατᾶται. Ἡ λέξις ἔφθανε καθαρὰ εἰς τὰ ὦτά του, μὲ μίαν προφορὰν παράδοξον, μὲ κάποιον τραύλισμα, ὀφειλόμενον εἰς τὸ ρ τοῦ «νγκόρα.»

Συγκινηθεὶς πολὺ ἀπὸ τὸν περιαλγῆ τόνον τοῦ δυστυχοῦς πλάσματος, ὁ Λάγκας ἔλαβε τὴν χεῖρά του, φλέγουσαν ἐκ τοῦ πυρετοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει ἀπὸ τὴν προτεραίαν. Ἐγέμισε τὸ φλυζάνιον μὲ νερὸν δροσερὸν καὶ προσεπάθησε νὰ τῷ χύσῃ μερικὰς σταγόνας εἰς τὸ στόμα, ἀλλὰ δὲν το κατώρθωσεν. Αἱ σταγόνες, φέρουσαι ὀδόντας λευκοτάτους, δὲν ἐξεσφίγγοντο. Τότε ὁ Λάγκας, βρέξας ὀλίγον ξηρὸν χόρτον, τὸ ἀπέθεσεν ἐπὶ τῶν χειλέων του. Οὕτως ἐδροσίσθη καὶ ἀνεκουφίσθη ὀλίγον τὸ δυστυχὲς πλάσμα. Ἡ χεὶρ του ἔθλιψεν ἀσθενῶς ἐκείνην, ἡ ὁποία την ἐκράτει, καὶ ἡ λέξις «νγκόρα» ἠκούσθη καὶ πάλιν.

Μὴ λησμονῶμεν, ὅτι τὴν λέξιν ταύτην οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Κόγγου τὴν μεταχειρίζονται διὰ νὰ εἴπουν μητέρα... Ὥστε λοιπὸν τὴν μητέρα του ἔκραζε τὸ δυστυχὲς πλασματάκι;...

Ἡ συμπάθεια τοῦ Λάγκα ἐδιπλασιάζετο ἀπὸ κίσθημα οἴκτου, πολὺ φυσικοῦ, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι ἡ λέξις αὕτη θὰ ἐπροφέρετο ἴσως μετ' ὀλίγον διὰ τῆς τελευταίας πνοῆς... Πίθηκος, εἶχεν εἰπῇ ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. Ὄχι, δὲν ἦτο πίθηκος! Μὲ τὴν ἀνεπαρκῆ του διανοητικὴν ἀνάπτυξιν, ὁ Λάγκας δεν ἠδύνατο νὰ το ἐννοήσῃ, νὰ σχηματίσῃ ἰδέαν σαφῆ.

Ἔμεινεν οὕτως ἐπὶ μίαν ὥραν, ἀπὸ τε κρατῶν τὴν χεῖρα τοῦ προστατευομένου του, ἀπὸ τε διαβρέχων τὰ χείλη του διὰ δροσεροῦ ὕδατος, καὶ δὲν τον ἀφῆκε, παρὰ τὴν στιγμὴν ποῦ ἀπεκοιμήθη καὶ πάλιν.

Τότε ὁ Λάγκας, ἀποφασίσας νὰ τα εἴπῃ ὅλα, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν σκιάδα κ' ἐπλησίασε τοὺς φίλους του, ἐν ᾧ ἡ σχεδία ἀπομακρυνθεῖσα ἐκ τῆς ὄχθης, εἰσήρχετο πάλιν εἰς τὸ ρεῦμα.

— Λοιπόν, ἠρώτησεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, τί κάμνει ὁ πίθηκός σου;

Ὁ Λάγκας τὸν ἐκύτταξεν, ὡς νὰ ἐδίσταζε νὰ ἀποκριθῇ. Ἔπειτα, θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Μὰξ Οὐμπέρ:

— Δὲν εἶνε πίθηκος... εἶπε.

— Δὲν εἶνε πίθηκος;.. ἐπανέλαβεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Βλέπω, ὅτι ὁ Λάγκας μας εἶνε ἐπίμονος! ὑπέλαβεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. Μὰ τί λοιπόν; σοῦ ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ νοῦ, ὅτι εἶνε παιδὶ σὰν καὶ σένα;...

— Παιδί... ὄχι σὰν καὶ μένα... παιδὶ ὅμως...

— Νά σου 'πῶ, Λάγκα, ὑπέλαβεν ὁ

Τζὼν Κόρτ, αὐστηρότερος τοῦ συντρόφου του· ἐπιμένεις ὅτι εἶνε παιδί;

— Ναί... ἀπόψε... ὡμίλησε...

— Ὡμίλησε;

— Ναί... καὶ τώρα δά, ὡμιλοῦσε..

— Καὶ τί σου εἶπεν αὐτὸ τὸ τέρας;, ἠρώτησεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

— Εἶπε νγκόρα...

— Πῶς;... τὴ λέξι ποῦ ἄκουσα μιὰ νύκτα κ' ἐγώ; ἀνέκραξεν ὁ Τζών, ὁ ὁποῖος δὲν ἀπέκρυψε τὴν ἔκπληξίν του.

— Μάλιστα... νγκόρα, ἐβεβαίωσεν ὁ μικρὸς ἰθαγενής.

Δύο πράγματα ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ: ἢ ὅτι ὁ Λάγκας ἔγινε θῦμα παραισθήσεως, ἢ ὅτι ἐτρελάθη.

— Ἂς τὸ ἐξακριβώσωμεν, εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ, καὶ ἂν εἶνε ἀληθινόν, ἰδοὺ τὸ πρῶτον ἐκπληκτικὸν πούμας συμβαίνει, ἀγαπητέ μου Μάξ!

Εἰσῆλθον καὶ οἱ δύο ὑπὸ τὴν σκιάδα καὶ ἐξήτασαν τὸν μικρὸν κοιμώμενον.

Βεβαίως, ἐκ πρώτης ὄψεως, ἠδύνατό τις νὰ πιστοποιήσῃ ὅτι τὸ πλασματάκι ἐκεῖνο ἦτο πίθηκος. Ἀλλ' ὅ,τι ἐξ ἀρχῆς ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Τζὼν Κόρτ, ἦτο ὅτι εὑρίσκετο ἐνώπιον ὄχι ἑνὸς τετραχείρου, ἀλλ' ἑνὸς διχείρου. Καὶ ἀπὸ τὰς τελευταίας ταξινομήσεις τοῦ Βλούμεμπαχ, γενικῶς παραδεδεγμένας, γνωρίζομεν ὅτι μόνος ὁ ἄνθρωπος ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν διχείρων. Τὸ παράδοξον ἐκεῖνο πλάσμα εἶχε δύο μόνον χεῖρας, ἐν ᾧ ὅλοι οἱ πίθηκοι, ἀνεξαιρέτως, ἔχουν τέσσαρας, οἱ δὲ πόδες του ἦσαν σχηματισμένοι διὰ νὰ βαδίζουν, ὅπως οἱ τοῦ ἀνθρώπου, ὄχι δὲ καὶ διὰ νὰ πιάνουν, ὅπως οἱ τῶν πιθήκων. Μὲ ἄλλους λόγους, ὁ μέγας δάκτυλος τῶν ποδῶν δὲν ἦτο ἀντίχειρ, ὅπως ὁ τῶν χειρῶν.

Ὁ Τζὼν Κόρτ ἔσπευσε νὰ ἀνακοινώσῃ τὴν παρατήρησίν του ταύτην εἰς τὸν Μάξ.

— Περίεργον!.. πολὺ περίεργον!, εἶπεν οὗτος.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀνάστημα τοῦ μικροῦ ἀγνώστου, τοῦτο δὲν ὑπερέβαινε τὰ ἑβδομηνταπέντε ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου. Εἶνε ἀληθὲς ὅμως, ὅτι ἐφαίνετο εὑρισκόμενος ἀκόμη εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν καὶ ὅτι δὲν ἦτο μεγαλήτερος τῶν πέντε ἢ ἓξ ἐτῶν. Τὸ δέρμα του, ἄνευ τριχώματος, παρουσίαζε μένον ἐλαφρὸν χνοῦν πυρρόχρουν. Ἀλλὰ τὸ μέτωπον, ὁ πώγων καὶ αἱ παρειαὶ ἦσαν ἐντελῶς ἄτριχα, καὶ μόνον εἰς τὸ στῆθος, εἰς τοὺς μηροὺς καὶ εἰς τὰς κνήμας ἐφαίνοντο ἴχνη μελλούσης τριχοφυΐας. Τὰ ὦτά του κατέληγον εἰς σάρκα στρογγυλὴν καὶ μαλακήν, ὁλωσδιόλου διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ ὦτα τῶν τετραχείρων, τὰ ὁποῖα στεροῦνται λοβοῦ. Οἱ βραχίονές του δὲν ἦσαν ὑπερμέτρως μακροί. Ἡ φύσις δὲν τῷ εἶχε χαρίσῃ καὶ τὸ πέμπτον ἄκρον, κοινὸν γνώρισμα τῶν περισσοτέρων πιθήκων, τὴν οὐρὰν ἐκείνην, ἡ ὁποία τοις χρησιμεύει εἰς τὴν ἀφὴν καὶ εἰς τὴν λῆψιν. Εἶχε κεφαλὴν μᾶλλον στρογγύλην, ἡ δὲ προσωπική γωνία ἦτο περίπου ὀγδοήκοντα μοιρῶν. Δὲν ἦτο καθαυτὸ κόμη ἐκείνη, ἥτις ἐκάλυπτε τὸ κρανίον του, ἀλλ' ἦτο τοὐλάχιστον εἶδος ἐρίου, ἀναλόγου πρὸς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔχουν οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Κεντρώας Ἀφρικῆς. Προφανῶς ὁ τύπος οὗτος ἀνῆκε μᾶλλον εἰς ἄνθρωπον παρὰ εἰς πίθηκον, τόσον διὰ τὴν ἐξωτερικήν του κατασκευήν, ὅσον ἴσως καὶ διὰ τὴν ἐσωτερικὴν διοργάνωσιν.

Λοιπόν, ὁ μικρὸς προστατευόμενος τοῦ Λάγκα ἦτο πίθηκος ἢ ἄνθρωπος;

(Ἕπεται συνέχεια) Γρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Δ'.

Στὸν κῆπο, ὁ ἀνδρεῖος Ἀχιλλεὺς τρέχει, πηδᾷ, χορεύει, ἀναποδογυρίζει ὅ,τι βρῇ ἐμπρός του, κ' ἔτσι κάμνει ζημίες φοβερές.

— Αὐτὸ τὰ παιδὶ εἶνε φθορὰ καὶ ἀφανισμὸς ἐδῶ μέσα! λέγει ὁ κηπουρός, κάθε φορὰ ποῦ θὰνακαλύψῃ κανένα σπασμένο δενδράκι.

Ὁ κῆπος δὲν εἶνε δρόμος· χρειάζεται προσοχή, ὅταν περιπατῇ κανεὶς ἢ παίζει μέσα σὲ κῆπο. Ἀλλ' ὁ κύριος Ἀχιλλεύς, ὅταν προπάντων κυνηγᾷ καμμιὰ μικρὴ πεταλούδα, δὲν προσέχει καθόλου, δὲν σέβεται τίποτα, οὔτε λουλούδια, οὔτε πρασινάδα.

— Μὴν πατῇς μέσα! ξεφωνίζει ὁ κηπουρός.

— Μ' ἀφ' οὗ ἡ πεταλούδα πηγαίνῃ μέσα, πῶς θὰ την πιάσω ἀπέξω; λέγει ὁ Ἀχιλλεύς.

Καὶ δός του κυνηγητό... Ἐδῶ την ἔχει ἐκεῖ την ἔχει, μπράμ! πάρ' τον κάτω. Πῶς αὐτό; Ἐγλύστρησε κ' ἔπεσε. Καλὰ νὰ πάθῃ, ἀφοῦ κάμνει σὰν τρελός.

Ἀλλὰ τὸ πέσιμον δέν τον σωφρονίζει. Σηκόνεται καὶ ξαναρχίζει. Δός του κυνηγητό. Ἐδῶ την ἔχει, ἐκεῖ την ἔχει, ἡ πεταλούδα χώνεται μέσα

στὴ σέρρα, δηλαδὴ εἰς τὸ θερμοκήπιον. Ἀπὸ πίσω καὶ ὁ Ἀνδρεῖος Ἀχιλλεύς. Ἡ πεταλούδα φεύγει ἀπὸ ἕνα ἀνοικτὸ παραθυράκι, ἀλλὰ ποῦ νὰ φύγῃ πιὰ καὶ ὁ Ἀχιλλεύς! Μπερδεύεται στὲς γάστρες, καὶ τες τσαλαπατεῖ, καὶ τες ρίχνει, καὶ σπάζει ἕνα σωρό. Τί μεγάλο κακό! τί ζημία!

Τρέχει ὁ κηπουρὸς καὶ ἀρχίζει ἡ τιμωρία. Πρῶτα τραβᾷ ταύτιά τοῦ κυρίου Ἀχιλλέως, καὶ ἔπειτα τὸν βάζει νὰ πληρώσῃ ἀπὸ τὴν τσέπη του τὲς γάστρες ποὺ ἔσπασε.

Καὶ ὁ καϊμένος ὁ κουμπαρᾶς ἀδειάζει...

(Συνέχεια προσεχῶς) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΥΙΙΚΗ ΣΤΟΡΓΗ

Κατὰ τὴν ἔκρηξιν τοῦ Βεζουβίου, Πλίνιος ὁ νεώτερος εὑρίσκετο μετὰ τῆς οἰκογενείας του εἰς τὴν Μεσήνην. Ὅλοι οἱ κάτοικοι προςεπάθουν νὰ σωθοῦν διὰ τῆς φυγῆς, ἀλλά, ὀλίγον φοβούμενος διὰ τὸν ἑαυτόν του τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, ὁ Πλίνιος εἶνε ἕτοιμος νὰ κάμῃ τὰ πάντα, διὰ νὰ σώσῃ τὴν μητέρα του, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ περισσότερον ἀπὸ τὴν ζωήν του.

Ἐκείνη τὸν παρακαλεῖ εἰς μάτην νὰ φύγῃ. Τῷ λέγει ὅτι ἡ ἡλικία της καὶ ἡ ἀσθένειά της δὲν τῇ ἐπέτρεπον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, καὶ ὅτι ἡ παραμικρὰ βραδύδης θὰ ἐπέφερε τὸν θάνατον καὶ τῶν δύο.

Ἀλλ' αἱ παρακλήσεις της εἶνε ἀνωφελεῖς, διότι ὁ Πλίνιος προτιμᾷ μᾶλλον νὰ ἀποθάνῃ μετὰ τῆς μητρός του. παρὰ νὰ την ἐγκαταλείψῃ εἰς τὸν κίνδυνον. Τὴν σύρει ἀκουσίως της, τὴν ἀναγκάζει νὰ τον ἀκολουθήσῃ. Ἐκείνη ὑποχωρεῖ πρὸ τῆς ἀγάπης τοῦ υἱοῦ της, ἀλλὰ μέμφεται τὸν ἑαυτόν της, διότι ἐπιβραδύνει τὴν φυγήν του.

Ἤδη ἡ τέφρα πίπτει ἐπάνω των. Οἱ ἀτμοὶ καὶ ὁ καπνὸς μεταβάλλουν τὴν ἡμέραν εἰς νύκτα σκοτεινοτάτην. Εἰς τὸ σκότος ἐκεῖνο, δὲν ἔχουν ἄλλον ὁδηγόν, παρὰ τὴν λάμψιν τῶν φλογῶν, αἱ ὁποῖαι τοὺς περιστοιχίζουν...

Ἀλλὰ τὸ φοβερὸν θέαμα δὲν κλονίζει τὸ θάρρος τοῦ Πλινίου. Παρηγορεῖ τὴν μητέρα του, τὴν ὑποστηρίζει, τὴν λαμβάνει εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἡ στοργή του, πολλαπλασιάζει τὰς δυνάμεις του, καὶ τον καθιστᾷ ἱκανὸν νὰ κάμῃ τὰ δύνατα . . . Ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ σωθοῦν . . . Ἐσώθησαν καὶ οἱ δύο!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Ποιὸς ἔφαγε τὰ μπομπόνια ποῦ ἦσαν ἐδῶ;
—Ὄχι ἐγώ! ἀπαντᾷ ὁ Τοτός.
—Οὔτε ἐγώ! ἀπαντᾷ ἡ Λιλίκα.
—Μὴ λέτε ψέμματα! ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο τὰ ἔφαγε.
— Ὁ Τοτός τα ἔφαγε! λέγει τότε ἡ Λιλίκα.
—Δὲν τα ἔφαγα ἐγώ! Ἡ Λιλίκα λέγει ψέμματα... γιατὶ δὲν με εἶδε ὅταν τα ἔπῆρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώδος τοῦ Ζαλόγγου

* * *

Ἡ μητέρα πρὸς τὸν μικρὸν Νῖκον:
—Ἄτακτε, δὲν ὑποφέρεσαι! Τὸ βράδυ θὰ βάλω τὸν πατέρα σου νὰ σε ξυλοφορτώσῃ
Καὶ ὁ μικρὸς Νῖκος:
—Κατ' εὐτυχίαν ἐτελείωσαν τὰ ξύλα.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λαίμαργο Ποντίκι.

* * *

Ὁ Κουρτιακεφαλάκης διατάσσει τὸν ὑπηρέτην τοῦ νὰ ὑπάγῃ νὰ ἴδῃ τὴν ὥραν εἰς τὸ πλησίον τῆς οἰκίας του ἡλιακὸν ὡρολόγιον.
—Μὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἴδῶ τὴν ὥραν 'στὴ μεριτιάνα, ἀφοῦ εἶνε νύκτα; λέγει ὁ ὑπηρέτης.
—Βλάκα! ξεφωνίζει ὁ Κουρτιακεφαλάκης καὶ δὲν πέρνεις μαζί σου τὸ φανάρι;

Ἐστάλη ὑπὸ Λεωνίδα Ε. Πουλίνη.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις.— Ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν, ὁ λύτης πρόκειται νὰ μαντεύσῃ τὴν ἐρώτησιν. Αἱ μυστικαὶ Ἐρωτήσεις εἶνε δύο εἴδῶν: σοβαραὶ καὶ παιγνιώδεις. Παράδειγμα τοῦ πρώτου εἴδους.

«Ὁ Διδάσκαλος:—Ποῖος. . . . . ὁ τελευταῖος. . . . . .;

«Ὁ Μαθητής:—Ὁ Κόδρος.»

Ἐδῶ ὁ Διδάσκαλος ἠρώτησε προφανῶς: «Ποῖος ὑπῆρξεν ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν;»

Παράδειγμα τοῦ δευτέρου εἴδους:

«Ὁ Διδάσκαλος:—Τὶ μέρος λόγου εἶνε τὸ.....;

«Ὁ Μαθητής:— Ἐπίθετον.

«Ὁ Διδάσκαλος:—Μπᾶ! Καὶ πῶς κάμνουν τὰ τρία γένη;

«Ὁ Μαθητής:—ὁ.. ἡ...τὸ...

«Ὁ Διδάσκαλος:—Μὰ τί λές, παιδί μου! Τὸ ἀρσενικὸν ποῦ εἴπες εἶνε μηχανή, τὸ θηλυκὸν νῆσος, καὶ τὸ οὐδέτερον καρπός.»

Ἐκ τούτων συμπεραίνομεν, ὅτι τὴν πρώτην φορὰν ὁ Διδάσκαλος ἠρώτησε: «Τί μέρος λόγου εἶνε τὸ μῆλον;» Ὁ δὲ μαθητής, ἐκλαθὼν αὐτὸ ὡς ἐπίθετον, ἐσχηματίσε ὄθεν τὰ τρία γένη: ὁ μύλος, ἡ Μῆλος, τὸ μῆλον.

Στιγματόγριφος. — Εἰς τὸν Στιγματόγριφον, συνθέτομεν ἕνα μικρὸν διάλογον, μὴ γράφοντες τὰς λέξεις, ἀλλ' ἀναπληροῦντες αὐτὰς διὰ τῶν σημείων τῆς στίξεως. Ὁ λύτης πρόκειται νὰ μαντεύσῃ τὸν διάλογον τοῦτον, καὶ ἐξ αὐτοῦ νὰπαντήσῃ εἰς τὴν σχετικὴν ἐρώτησίν μας. Παράδειγμα:

«Ὁ Κος Α:—;
«Ὁ Κος Β:—. ...
«Ὁ Κος Α: – ;;
«Ὁ Κος Β:—.....
«Ὁ Κος Α:—!!!;;;
«Ποῖος ἐκ τῶν δύο εἶνε κωφός;».

Κωφὸς βέβαια εἶνε ὁ Κος Β. διότι ὅταν τὸν ἐρωτᾷ κάτι ὁ Κος Α, αὐτὸς δὲν ἀπαντᾷ. Ὁ Κος Α ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐρώτησίν του· ἡ αὐτὴ σιωπὴ ἐκ μέρους τοῦ Κου Β. Τότε ὁ Κος Α ἐκπλήσσεται καὶ ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐρώτησίν του ἐκ τρίτου.

Συνήθως ὁ Στιγματόγριφος συνδυάζεται μὲ τὰς Μυστικὰς Ἐρωτήσεις. Ἰδοὺ παράδειγμα τοῦ εὐφυοῦς τούτου συνδυασμοῦ:

«Ὁ Διδάσκαλος.—Πότε...ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος;

Α' Μαθητής,—τῷ 323.π. Χ.

Ὁ Διδάσκαλος.—!!!.... ;

Β' Μαθητής.—Τῷ 356.

Ὁ Διδάσκαλος.—Λαμπρά.»

Ἐκ τῆς ὀρθῆς ἀπαντήσεως τοῦ Β' Μαθητοῦ ἐννοοῦμεν ὅτι ὁ Διδάσκαλος ἠρώτησε: «Πότε ἐγεννήθη ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος;» Ἀλλ' ὁ πρῶτος μαθητής, τὸν ὁποῖον ἠρώτησε, ἔκαμε λάθος καὶ εἶπε τῷ 323. Τότε ὁ Στιγματόγριφος σημαίνει προφανῶς: «Θαυμάζω τὴν ἀμάθειαν σου! Ποῖος τὸ ἠξεύρει;»

Φωνηεντόγριφος καὶ Συμφωνόγριφος. —Εἶνε εἶδος Μαγικοῦ Γράμματος. Εὑρίσκομεν λέξεις τινάς, ἐχούσας ποινὰ τὰ φωνήεντα ἢ τὰ σύμφωνα, γράφομεν δὲ τὰ ἄλλα των στοιχεῖα ἀνάμιξ, (ἀλλ' ἑκάστης λέξεως χωριστά), καὶ προσπαλοῦμεν τὸν λύτην νὰ μαντεύσῃ τὰ κοινὰ στοιχεῖα καὶ δι' αὐτῶν νὰνασχηματίσῃ τὰς λέξεις:

Παράδειγμα Φωνηεντογρίφου:

«Δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος ὁσαδήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένου, καὶ διὰ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν τέσσαρες λέξεις: *ρσλ—τρσ—σφρ—σρκ.*»

Τὸ φωνῆεν εἶνε Ο καὶ αἱ λέξεις *Ὄλορος, ὄμορος, ὄρφορος, ὄρκος.*

Παράδειγμα Συμφωνογρίφου:

«Διὰ δύο συμφώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν καὶ ὁσαδήποτε φορὰς ἐπαναμλαβανομένων, καὶ διὰ τῶν κάτωθι φωνηέντων, ὧν ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις: *αο-σα-οιε-σια-ναο.*

Τὰ σύμφωνα εἶνε ΛΣ, καὶ αἱ λέξεις: *ἄλσος, λάλος, λεῖος, λάσιος, ὐαλος.*

[*Ἕπεται συνέχεια.*]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ
ΤΟΥ 23ου ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ

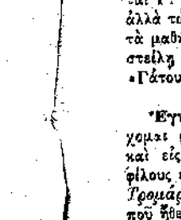

Ὁ κύριος τῆς βαρκούλας, ἡ ὁποία τον περιμένει εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν, φαίνεται ἐὰν στρέψωμεν τὴν εἰκόνα οὕτως, ὥστε ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις. Τὸ κεφάλι του σχηματίζεται μεταξὺ τῶν δύο ἐκείνων δενδρυλλίων, κάτω παρὰ τὴν βάσιν των, τὸ δὲ σῶμά τοῦ εἶνε τρόπον τινὰ ἐξηπλωμένον κατὰ μῆκος τῆς παραλίας· τὰ πόδια του φθάνουν ἕως ἐκεῖνο τὸ σπιτάκι που βλέπετε εἰς τὴν ἄκρην. Ἡ ἀπέναντι εἰκὼν σᾶς δίδηγεῖ καὶ θὰ τον ἀνακαλύψετε ἀμέσως.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Ἦλθε γρήγορα γρήγορα καὶ τὸ πρῶτον ξεσπάθωμα διὰ τὸν Δεύτερον Διαγωνισμόν. Καὶ ποία εἶνε, ἄν το εὕρετε, ἡ πρώτη που ἐξεσπάθωσεν; Εἶνε ἡ ἀγαπητή μου *Ἀραχνίτσα Χρ. Τραπεζουντίου*, τοῦ εἰσαγγελέως. Εἰς οἰωνὸς ἄριστος! —Καὶ ἡ νέα φίλη, τὴν ὁποίαν εἰςήγαγεν εἰς τὸν κύκλον μας ἡ *Ἀραχνίτσα*, ποία εἶνε, ἄν το εὕρετε καὶ αὐτό; . . Εἶνε ἡ κόρη τοῦ Δημάρχου Καρπενησίου *Ἐλισάβετ Σ. Τσιτσάρα*, ἕνα κοριτσάκι 9 ἐτῶν, πολὺ ἔξυπνο καὶ χαριτωμένο. Ἄλλος ἄριστος οἰωνός! Ὦ, δὲν μου μένει ἀφιβολία, ὅτι αὐτὴ τὴν φορὰν ἔχει νὰ γίνῃ ξεσπάθωμα, ποῦ θὰ ρεύσῃ ποταμηδὸν τό . . . μελάνι ἐπάνω εἰς τὰ Μητρῶον τῶν συνδρομητῶν.

Καὶ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔχω πάρα πολλὰς ἐπιστολάς, καὶ κατ' ἀνάγκην αἱ ἀπαντήσεις μου θὰ εἶνε σύντομοι. Εἶνε, βλέπετε, ἡ ἐποχὴ τῶν διακοπῶν, ὅταν ὅλοι ἔχουν καιρὸν νὰ γράφουν.

Ἔλαβα τὴν φωτογραφίαν τῆς *Κικῆς Πιπινοπούλου*, τὴν ὁποίαν προσεχῶς θὰ ἀημοσιεύσω. Ἀπὸ τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ Ξεσπαθώματος, πρῶτος-πρῶτος μοῦ ἔστειλε τὴν φωτογραφίαν του ὁ *Κονδυμιόδος* (πρὸς τὸν ὁποῖον ἔστειλα καὶ τὰ δῶρά του.) Τώρα περιμένω καὶ τὰς φωτογραφίας τῶν ἄλλων, καὶ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μὴ λείψῃ κανείς, διὰ νὰ γίνῃ τὸ σύμπλεγμα πλῆρες.

Ἐνθυμοῦ, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Καὶ πρόσεχε μὴ την πάθῃς πάλιν.

Ὄχι, *Κωπηλάτις Κόθνου*, ἡ παροιμία «Αὔγουστέ μου, καλὲ μῆνα, νᾶσουν δυὸ φορὲς τὸ χρόνο» δὲν λέγεται διότι ὁ Αὔγουστος εἶνε μὴν διασκεδάσεων καὶ διότι ἔρχεται ὁ Σεπτέμβριος, μὴν ἐργασίας, ἀλλὰ διότι τὸν Αὔγουστον εἰσπράττουν χρήματα οἱ κτηματίαι.

Κερκυραῖκον Ροδάκινον (Α Κ) δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον, καὶ προσπάθησε νὰ το κρατήσῃς μυστικόν.

Κελαιδίστρα [ΕΕ], ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολύ. *Οἱ ἀκανθόχοιροι*, αἱ ὁποῖαι ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ ἐκτοξεύουν ἀμυνόμενοι τὰς ἀκάνθας των, ἀποκτοῦν μετ' ὀλίγον νέας· ὥστε μὴν ἀνησυχῇς διὰ τὸν ἀκανθόχοιρον τοῦ διηγήματος!

Ἄστρο Δαγουδάκι, δύο εὔσημα πρῶτα [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν. Ἀπὸ αὐτὸ ἐννοεῖς ὅτι σε συγχωρῶ προβύμως διὰ τὴν μακρὰν σιωπήν σου· ἀλλὰ τί νὰ πρωτοπροφθάσῃς; τὸ πιάνο, τὸ βιολί, τὸ μανδολίνον, ἢ τὰ τραγούδια; Καλὲ σὺ εἶσαι μελομανής!

Ἀρχικαλαμπουριστά [ΕΕ] διὰ τὸν νέον ἀριθμὸν τῆς ἐφημερίδος — ἐπιστολήν. Λέγεις ὅτι ἡ *Ναυτοπούλα* καὶ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* διεκρίνοντο διότι ἐλάμβανον μέρος εἰς ὅλα, ἐνῷ τώρα οἱ διακρινόμενοι εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς δὲν λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ τάνάπαλιν. Ἔχεις δίκαιον κ' ἐγὼ νομίζω ὅτι ἡ *Ζουλέκα κ.χ.* ἡ ὁποία διεκρίθη τόσον εἰς τοὺς Διαγωνισμούς, θὰ ἔκαμνε θαύματα ἂν ἐλάμβανε μέρος καὶ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν.

Σοῦ εὔχομαι πᾶσαν εὐτυχίαν καὶ πρόσδον ἐκεῖ ὅπου πηγαίνεις, *Σιωπηλὴ Νύξ* [ΕΕΕ]. Ἐκεῖνο ποῦ μ' ἐρωτᾷς διὰ τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας* εἶνε μυστικὸν καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ το εἴπω. Ὡραῖος ὁ ἐπιτάφιος τῆς «Βοεροπούλας»: «Ἠρωϊκὸ παιδί! Ἀπέθανες ἀλλ' ἔζησεν ἡ μνήμη σου διὰ νὰ θέλῃ τὸν νοῦν τόσων ὁμοφύλων σου. Προτιμώτερος ἦτο διὰ σὲ ὁ θάνατος, ἢ νὰ ἔβλεπες ὑποδουλωμένην τὴν πατρίδα σου, τὴν ὁποίαν τόσον ἠγάπας!»

Ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* καὶ τὸ *Ἀγνὸ Περιστεράκι* μὲ τὸν ἀδελφόν του, ἐπῆγαν εἰς τὴν Κηφισίαν καὶ ἐγνώρισαν τὸν φίλον μας *Ἰωάννην Καζούλην*. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τῶν δύο εἶνε γεμάται ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν ὡραίαν αὐτὴν συνάντησιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ κυανόλευκος ταινία τοῦ ποδηλάτου ἐχρησιμεύσεν ὡς σημεῖον ἀναγνωρίσεως. Ἀλλὰ καὶ ὁ *Ἰωάννης Καζούλλης* μοῦ γράφει καὶ ἐκφράζεται περὶ τῶν νέων του φίλων ἐνθουσιωδέστατα.

Πλοῖον τοῦ *Δουνάβεως* [ΕΕΕ] πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ὡραία ἐπιστολή σου, προπάντων διότι μ' ἐπληροφόρησεν ὅτι αἱ τόσον θρυλληθεῖσαι καταστροφαὶ τῆς πατρίδος σου εἶχον παρασταθῆ ὑπό των ἐφημερίδων ἐπὶ τὸ *ὑπερβολικώτερον*.

Προσφιλὴς Ἀνάμνησις, ἡ ἐπιστολή σου ἦτο τόσον καλογραμμένη ὥστε δὲν εἶχες ἀνάγκην νὰ μου ζητήσῃς συγγνώμην διὰ τὴν κακογραφίαν. Γράφε μου συχνά, καὶ φίλησέ μου τὰς ἀδελφάς.

Ἰδοὺ καὶ ὁ *Ὑποκόρμης τῆς Βραζελώνης*, ἔπειτα ἀπὸ δύο ἐτῶν σιωπὴν μοῦ γράφει σήμερον καὶ μου ὑπόσχεται ὅτι θὰ λαμβάνω γράμματά του τακτικώτατα. Λοιπὸν πῶς περνᾷ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν;

Ἀπὸ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν τῆς *Πολυχρύμου Χρυσαλλίδος* ἀποσπῶ τὰ ἑξῆς: «Ὁ μικρὸς δημοσιογράφος περὶ τοῦ ὁποίου σᾶς ἔγραψεν ἡ *Ἀργυροδηχτος Φωνὴ* εἶνε ἕνα πολὺ ἔξυπνο παιδάκι, τὸ ὁποῖον ἐφρουίμουσε καὶ δὲν ἐκλίδει πλέον ἐφημερίδα. Παρακαλεῖ δὲ δι' ἐμοῦ τοὺς πλουσιωτέρους ἐκ τῶν φίλων σου νὰ τον ἐγγράφουν εἰς τὴν «Διάπλασιν», διότι ἐπιθυμεῖ πολὺ καὶ οἱ γονεῖς του δὲν ἔχουν τὰ μέσα. Ὀνομάζεται Γ. Ο. καὶ ἦτο πρὶν διευθυντὴς τοῦ «Γάτου». ἀλλὰ τώρα τἄφησε ὅλα καὶ ἐξακολουθεῖ ἡσύχως τὰ μαθήματά του.» —Νὰ ἰδοῦμεν, ποῖος θὰ μου στείλῃ νὰ ἐγγράψω τὸν πρώην διευθυντὴν τοῦ «Γάτου»!

Ἐγκρένουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Φωκιανόπουλο* (Γ.Π.Μ.) *Κυρίαν Τρομάρα* (Μ. Κ. Χ. προτιμῶ αὐτό, διότι ἐκεῖνο ποὺ ἤθελες ἦτο ἀπαπάλληλον· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.) *Ἑλληνικὴν Νῆσον* (Ε.Ι.Σ.) *Ἄριστον Κολυμβητήν*. (Δ.Σ.)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι (Ἕνεκα τῆς πληθώρας τῶν ἐπιστολῶν, σναγκάζομαι νὰ δημοσιεύω ὀλίγας τὰς μᾶλλον ἐνδιαφερούσας καὶ γενικὰς πληροφορίας, νὰ *παραλείψω δ' ἐκείνας*, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὅλως ἰδιωτικὸν χαρακτῆρα καὶ δύνανται νὰ διαβιβασθοῦν ἀπ' εὐθείας πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους.)— τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* πληροφορεῖ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, ὅτι ἀλληλογραφεῖ μὲ πολὺ περισσοτέρους συνδρομητάς, ἀφ' ὅσον νομίζει, καὶ μολονότι ἐπαρκεῖ, τὸν παραλαμβάνει ἂν θέλῃ, γαμμαστὰ παν· —ἡ *Ροδία Κυνηγέτις* δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς *Κάρμεν Σύλβα* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της· —ἡ *Νεαρὰ Ὕπαρξις* πληροφορεῖ τὸν *Δ. Γ. Ἀναγνωστόπουλον* ὅτι διαμένει εἰς Πάτρας, καὶ ὅτι μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν θὰ τῳ φανερώσῃ τάχιστα τὴν· — τὸ *Μαῖον* τὴν *Κωπηλάτιδος Κόθνου*, τὴν ὁποίαν εὐχαριστεῖ διὰ τοὺς ἐπαίνους της· — τὸ *Κορινθιακὸν Κῶμα* ζητεῖ τὸ νέον ψευδώνυμον τῆς *Αὔρας τῆς Κερκύρας*· — ἡ *Μαύρη Προσωπιδοφόρος* πληροφορεῖ τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας* ὅτι δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν θὰ τῆς φανερώσῃ τὸνομά της, ἀναμένουσα τετράδιον μὲ τὸ ἰδικόν της· — ἡ *Μυστηριώδης Φύσις* στέλλει ἕνα γλυκὸ φιλάκι εἰς τὴν φίλην της *Ἑλληνοπούλαν* καὶ την ἐρωτᾷ ποῦ παραθερίζει· —ἡ *Νικραμένη Καρδούλα* πληροφορεῖ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* ὅτι ὑπάρχουν, φαίνεται καὶ χρυσᾶ καναρίνια, διότι αὐτὴ ἔχει ἕνα τέτοιο, ἀλλ' ὄχι ζωντανό· ἔχομεν ὅμως καὶ μίαν ζωντανὴν συνάδελφον, τὸ *Χρυσὸ Καναρινάκι*· — ἡ *Σιωπηλὴ Νὺξ* ἀσπάζεται τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας* καὶ τὴν πληροφορεῖ ὅτι ἤλλαξε διαμονὴν καὶ ὅτι δὲν γνωρίζει ἂν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα της διὰ νὰ τῆς γράψῃ· — τὸ *Ἀγνὸ Περιστεράκι* ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς *Ἀθῶας Καρδίας* δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* ἀσπάζεται τὴν *Ἐσμεράλδαν* καὶ την εὐχαριστεῖ διὰ τὴν πληροφορίαν της, διότι αὐτὸς εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι μόνον κίτρινα καναρίνια ὑπάρχουν· — ἡ *Δρῦς τοῦ Παρασσοῦ* πληροφορεῖ τὸν *Λευκὸν Ἀνεμόν* ὅτι θὰ τῳ εἴπῃ ταχυτὰ καὶ τὴν διαμονήν της δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — τὸ *Λείμαρχο Ποντίκι* ἀσπάζεται τὸν *Ὑπουργὸν τῶν Ποντικῶν*, τὸν ὁποῖον ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίσῃ — ἡ *Προσφιλὴς Ἀνάμνησις* ἀσπάζεται τὴν *Ἀμυδρὰν Λάμψιν*· —ὁ *Ν. Χρυσικάκης* ἀσπάζεται τὸ *Διαβολάκι* τοῦ *Πειραιῶς*, τὸ ὁποῖον εὐκόλως ἐμάντευσε, δύναται δὲ νὰ μάθῃ τὸ ψευδώνυμόν του δι' ἀνταλλαγῆς Μ Μυστικῶν· — ἡ *Ἀραχνίτσα Τραπεζουντίου* ἀσπάζεται τὴν *Φούλαν Στυλοῦδη* καὶ χαιρετᾷ τὸν *Κλάδον Ἐλαίας*· — ἡ *Ἀφρόεσσα Θάλασσα* ἀσπάζεται τὴν *Πικραμένην Καρδούλαν* καὶ τὴν *Ἀθῶαν Καρδίαν*, ζητεῖ δὲ τὰ ὀνόματά των δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — τὸ *Κρητικὸν Κάστανον* χαιρετᾷ τὴν *Ἰτέαν* καὶ την συγχαίρει διὰ τὴν μετριοφροσύνην της· —ἡ *Πολύχρωμος Χρυσαλλὶς* ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς *Μελίσσης τοῦ Ὑμηττοῦ*, τὴν ὁποίαν παρακαλεῖ νὰ της στείλῃ καὶ ὀλίγον μέλι· — ὁ *Ἰωάννης Καζούλης* χαιρετᾷ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ τὸ *Ἀγνὸ Περιστεράκι* καὶ τους ἐρωτᾷ ἐὰν ἀκουαλόγησαν ἐκ νέου εἰς τὸ τραῖνον, μεταξὺ Κηφισιᾶς καὶ Ἀθηνῶν· —ἡ *Δρῦς τοῦ Κάμπου* πληροφορεῖ τὴν *Δρῦν τοῦ Παρασσοῦ* ὅτι διαμένει ἐν Σμύρνῃ, τὰ δὲ ἀρχικά της δύναται νὰ ἴδῃ εἰς τὸ 8ον φυλλάδιον· ζητεῖ τὰ ἀρχικὰ καὶ τὴν διαμονήν της.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ἡ *Μέλισσα τοῦ Ὑμηττοῦ* μὲ τὴν *Διαφευσθεῖσαν Ἐλπίδα*, *Χιακὴν Μαστίχαν*, *Χιακὴν Μαργαρίταν*, *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* καὶ *Κύκνειον Ἆσμα*·—ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* μὲ τὸ *Σκληρὸν Βράχον Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως*, *Λίθῆρα*, *Ὁρίωνα* καὶ *Φουγάρο τῆς Εὐγενίας*— ἡ *Ποιμενὶς τοῦ Παναγιαικοῦ* μὲ τὸν *Νοσταλγὸν Ἕλληνα*, *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Ἄγγελον Αὐγερινόν*, *Μολὼν Λαβὲ* καὶ *Ἀγάπην τῆς Νεότητος*· — ἡ *Μελιχρὰ Ἀκτὶς* μὲ τὸ *Μολὼν Λαβέ*, *Τσούχταρ*, *Νεαρὰν Δόκιμον*, *Παοίμαχον* καὶ *Θοσκὸν τῶν Ἄλπεων*· — ἡ *Ἀθῶα Καρδία* μὲ τὴν *Ἑσπερίαν Αὔραν*, *Λουλοῦδι τῆς Καρδίας*, *Σίρ-Λὰ-Φαλουάζ*, *Γυμνάσιον Χίου* καὶ *Μαύρην Προσωπιδοφόρον*· — ὁ *Ὑψιπέτης Ἀετὸς* μὲ τὴν *Συριαρὴν Ξανθούλαν*· — ὁ *Κυφωσκεφαλάκης* μὲ τὸ *Μεγεξεδένιο Μπουκετάκι*, *Βοεροπούλαν*, *Λὶ-Λὶ-Χάν*, *Σμυραγκὸν Κόλπον* καὶ *Λευκὸν Κρῖνον*· — τὸ *Γυμνάσιον Χίου* μὲ τὸ *Μολὼν Λαβὲ*, *Ἀνοιξιάτικην Βραδυάν*, *Ἐφεσιακὴν Μαργαρίταν* καὶ *Ἀθῶαν Καρδίαν*· — τὸ *Ἄνθος Μαΐου* μὲ τὴν *Μικρὰν Βιολίστριαν*, *Ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας*, *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς*, *Σερπαντὲν* καὶ *Μεσοποταμίτισσαν*· — τὸ *Ἀγνὸ Περιστεράκι* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Καρδίαν*, *Βοεροπούλαν*, *Ἐλληνοπούλαν*, *Κρόταλον* καὶ *Ἐδελπὶν Ἀλιέα*, — τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* μὲ τὸ *Ἀι-Λάφ τῶν Πατησίων*, *Ἄνθος Ἀνθῶν*, *Εὔσμον Ἄνθος*, *Κόλπον τῆς Ἀτταλείας* καὶ *Σούρα-Φέρα*· — ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* μὲ τὴν *Μαργαρίταν τῆς Ἀκροπόλεως*, *Μαῦρο Σύννεφο*, *Λαιμαργο Ποντίκι* καὶ *Ἄγγελον Αὐγερινόν*· — ἡ *Θερινὴ Βροχὴ* μὲ τὸν *Μάγκα τῶν Παρισίων* καὶ *Κλάδον Μυρσίνης*· — ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* μὲ τὸ *Κεντρὶ* καὶ *Δημήτριον τὸν Φαληρέα*·—ὁ *Χαλκιδεὺς Λιμοκαντόρος* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Ἀμαρυλλίδα*, *Πειραικὴν Νύκτα*, καὶ *Ἰτέαν*· — ἡ *Ἑσπερία Αὔρα* μὲ τὴν *Ἀγνὴν Φιλίαν*, *Αὔραν τῆς Κερκύρας*, *Αὔραν τοῦ Πηλίου*, *Πειραικὴν Αὔραν* καὶ *Πειραικὴν Νύκτα*· — ἡ *Ψάνα Λούλα* μὲ τὴν *Παριστρίαν*, *Ἐσμεράλδαν*, *Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν*, *Στραμπουλὴν Χορεύτριαν*, καὶ *Ἀλάδιον*· — ὁ *Πειραικὸς Ἀστὴρ* μὲ τὸν *Κιακὸν Κρῖνον*, *Ροδοστεφανωμένην Ἀνοιξιν*, *Μικρὰν Βιολίστριαν*, *Νικραμένην Καρδούλαν* καὶ *Βοεροπούλαν*· — ἡ *Κόρη τοῦ Μοριᾶ* μὲ τὴν *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* — ἡ *Ροδόχρους Βιολέττα* μὲ τὸ *Εὔσμον Ἄνθος*, *Μαῦρον τῆς Βενετίας* καὶ *Καλὸς Ὠρισες*· — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* μὲ τὴν *Ροδίαν Κυνηγέτιδα*, *Κωρύκιον Ἄντρον*, *Νικραμένην Καρδούλαν*, *Νεαρὰν Ὕπαρξιν* καὶ *Φροῦ-Φροῦ*· — ὁ *Ἄγγελος Αὐγερινὸς* μὲ τὴν *Ροδίαν Κυνηγέτιδα*, *Λαμπρὸν Κιθαρωδὸν* καὶ *Ἐσμεράλδαν*· — ὁ *Κυνοσιμόδος* μὲ τὴν *Χρυσῆν Πρώϊαν*, *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα*, *Μόνωσιν* καὶ *Τσιγγαρέλλαν*· — ἡ *Κωπηλάτις Κόθνου* μὲ τὴν *Ἀμαρυλλίδα*, *Μικρὸν Βιολιστὴν*, *Μαύρην Προσωπιδοφόρον* καὶ *Ναυσικᾶν*· — ὁ *Πίθηκος τοῦ Βορέου* μὲ τὸ *Κυκλάμινον τῆς Ζακύνθου*· — ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* μὲ τὴν *Ἀγνὴν Φιλίαν*, *Γλυκὺλαλον Ὄνον*, *Ἀγαπημένην Ἀδελφούλαν* καὶ *Ψάνα

φίαν· τὸ λέγει μόνος του·) *Καλῶς Ὅρισες* βλέπω, ὅτι τὸν Ἄσωτον Υἱόν τὸν ἀναγινώσκουν καὶ αὐτοὶ ἀκόμη που δὲν ἀγαποῦν τὴν ἀνάγνωσιν·) *Μικρὸν Βιβλιστὴν* (κρῖμα τώρα πλέον εἶνε ἀργὰ διὰ τὴν πληροφορίαν σου·) *Μαύρην Προσωπιδοφόρον* καὶ *Ζιζάνιον τῆς Νεολαίας* (νὰ ἔλθετε· κ' ἐγὼ θὰ χαρῶ πολὺ νὰσας ἰδῶ·) *Βίκτορα τὸν Μαῦρον* (πῶς ζητεῖς ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν Μ. Π. ἀφοῦ εἶσαι ἀγόρι ; τί λέγει ὁ Κανονισμός ;) *Κυκλαμιὰν* (ἡ ὁποία πάλιν ἄργησε νὰ μου γράψῃ, μολονότι εἰς τὴν ἐξοχὴν ἔχει ἡσυχίαν καὶ δροσιάν· τί νὰ εἰπῶ ἐγώ, μὲ τόσην ζέστην καὶ μὲ τόσας ἀνησυχίας ; *Χρῆστον Σ. Καλλέλην, Δρῦν τοῦ Παρνασσοῦ* (ἔστειλα· καμμία ἐξαίρεσις δὲν γίνεται· αἱ προτάσεις δημοσιεύονται μὲ τὴν σειράν·) *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* (προτιμῶ τὸ ψευδώνυμόν που ἔχεις τώρα·) *Δεσποινίδα Παρακράτησιν* (εἰς τὸ προσεχές·) *Λαμπρὸν Κιθαρῳδὸν* (ἡ ἡλικία πάντοτε πρέπει νὰ σημειώνεται εἰς τὰς ἀπαντήσεις τῶν Διαγωνισμῶν· εἰς ἄλλους μοῦ χρησιμεύει διὰ τὴν κατάταξιν, εἰς ἄλλους μὲ βοηθεῖ εἰς τὴν κρίσιν·) *Νεαρὰν Ὕπαρξιν, Γλυκύλαλον Ὄρνον* (ὁ ὁποῖος ἐπῆγε γαϊδουροκαβαλαρία, καὶ φαντασθῆτε πλέον τί καλαμπούρια ἤκουσε, σχετικὰ μὲ τὸ ψευδώνυμόν του·) *Τσιγγαρέλλαν*, ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολή· ποῦ τόπος σήμερα διὰ τοιαύτας πληροφορίας) *Μολὼν Λαβὲ* ([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς πανηγύρεως·) *Γεράσιμον Δ. Δασκαρᾶτον* (ἔστειλα·) *Κορινθιακὸν Κῆμα* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφήν·) *Ζωηρὰν Ὕπαρξιν* ([ΕΕΕ] διὰ τὰ ... ἄνθη·) *Μυστηριώδη Φύσιν* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Διονυσιάδα Πηγὴν* (σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· ἔστειλα 7 τετρ.) *Οἰδίποδα Τύραννον* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ ταξειδίου·) *Νιόβην* (ἐξ ... ἐξ ... ἐξ ἀμελείας ἔ ; καλά το ἐκατάλαβες ὅτι θὰ σε μαλώσω·) *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* (ἔστειλα· καλὴν ἐπιτυχίαν·) *Πικραμένην Καρδούλαν* ([ΣΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ἐπίσης μοῦ ἤρεσε καὶ ἡ πρὸς τὴν Ὑτέαν· ἤτο μὲ πολλὴν ποίησιν γραμμένη·) *Ταπεινὸ Γιασεμί, Ἀκτινοβολοῦσαν Σελήνην* (καὶ σὺ ὀμελῆς, βλέπω, εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν σου, ἀλλὰ εἶχες δίκαιον· κανεὶς ἐκ τῶν δύο αὐτῶν δὲν εἶνε συνδρομητής, καὶ εἰμπορεῖς κάλλιστα νὰ τοὺς ἐγγράψῃς· ἔγινε καλὰ ἡ μαμμά ;) *Πανταχοῦ Παρόντα* (περιοδικὸν ἐργοχείρων ἐκδίδεται εὐδοκίμως ἐνταῦθα, ἡ «Φιλόκαλος Πηνελόπη·») *Κλεῖδα τοῦ Πόντου* (μὴν ἀνησυχῇς διὰ τὰς λύσεις σου· φθάνουν ἐγκαίρως εἰς χεῖρας μου) *Πίθηκον τοῦ Βορνέου* (ἔστειλα· ἡ πληροφορία σου ἐδημοσιεύθη·) *Δροσούλαν τῆς Ὄσσης* (ἔστειλα· χαίρω ποῦ σε διασκεδάζει τόσον ὁ α Ἄσωτος Υἱός·) *Λαίμαργο Ποντίκι* ([ΕΕ] νὰ μου φιλήσῃς καὶ τὸν μικρὸν Εὐάγγελον·) *Μαθηματικὸν Ἀρχιμήδην, Ἀμαρυλλίδα* (ἔσαι εὐχαριστημένη ;) *Καρδινάλιον Ρισελιὲ* (ποῖος νὰ εἶνε αὐτός ; δὲν τον γνωρίζω·) *Ἄσπρο Ποντικάκι* (καὶ χωρὶς εὔσημον, ὅποιος ἰδῇ κλοπιμαίαν Ἄσκησιν μοῦ τὴν καταγγέλλει· διότι αὐτὸ εἶνε δίκαιον·) *Βεατρίκην* (αἱ προτάσεις σου ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς·) *Μινώταυρον, Ἀριστομένην τὸν Μεσσήνιον* ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· ἀλλὰ νὰ μου γράφῃς συχνότερα·) *Δουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* ([ΕΕ], καὶ ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς μοῦ ἤρεσε πολύ· ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὴν κάρταν·) *Γλυκεῖαν Ματιάν, Ὑπερήφανον Ἵππέα* (ἐγκρίνω σήμερον τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου, ἀλλὰ κατὰ τὸν Κανονισμὸν ὀφείλει νὰ μου στείλῃ 1 δραχμήν·) *Παριστερίαν* (ἐγὼ ἔχω πεποίθησιν ὅτι θὰ τὰ κατορθώσῃς ὅλα, καὶ δίπλωμα τοῦ Ὀδείου θὰ πάρῃς καὶ τὸ Πανεπιστήμιον θὰ τελειώσῃς·) *Δι-Λὶ-Χὰν* (ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ μου γράψῃ περισσότερα, ἀλλὰ δὲν τον ἀφίνει ... ὁ φρουμίτης, τὸν ὁποῖον βγάζει) *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* (δὲν βλάπτει·) *Βροντόφωνον Ἀλέκτορα* (ὁ τόμος αὐτὸς τιμᾶται φρ 1.) *Δρῦν τοῦ Κάμπου*, κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Αὐγούστου θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) ἄδετος φρ 6, χρυσόδετος φρ. 8 (Ὁ λίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος : ἄδετα φρ 7. χρυσόδ. φρ. 10.)

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος (25 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 1,75. Χρυσόδ. φρ. 3,25.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0.60.

Εἰς τὴν Θάλασσαν ! (25 εἰκόνες) ἄδετον φρ. 1,75. χρυσόδ. φρ. 3,25.

Τὸ Θοῦμα τοῦ Φθόνου (20 εἰκόνες) ἄδετον φρ. 3,50, χρυσόδ. φρ. 5.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν (25 τετράδια) ἄδετον φρ 3. χρυσ. φρ 5. ("Ἑκαστον τετράδιον ἰδιαιτέρως φρ. 0,15.)

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου, ἄδετον φρ. 1,50.

Ἡ Μαρουσία (21 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) ἄδετος φρ. 1.50· χρυσόδ. φρ. 2.50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50. χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου) Δύο Σειραί, ἑκάστη τῶν ὁποίων τιμᾶται φρ. 1,20. Αἱ δύο ὁμοῦ χρυσόδετοι φρ. 4.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) ἄδετον φρ. 2. χρυσόδ. φρ 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ φρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικήτου (24 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρετοπώλης (24 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (25 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Φώτης. Ἔμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χ. Σαμαρτσίδου, φρ 0,60.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 5 Ὀκτωβρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδον νὰ γράφουν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φαπίλιους, ὧν ἕκαστον περιέχει 80 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

372. Λεξίγριφος.

Παίρνω μιὰ μεγάλη νῆσο
Καὶ κατόπι μιὰ μικρά,
Καὶ βεβαίως θὰ κορόϊδεύω,
Γιατὶ κάμνω μὲ αὐτά
Κάτοικον τῆς πρώτης νήσου, ἐν ᾧ ἦτο φυσικὸν
Ἀπ' τὴν πρώτη μόνο νάχω καὶ τὸν κάτοικον [αὐτόν.

Ἐπιλύθη ἀπὸ τὴν [illegible] Ἰωάννα

373. Συλλαβόγριφος

Δυὸ συνδέσμους κ' ἓν ἐπίρρημ' ἂν ἑνώσῃς,
Τῆς Εὐρώπης ποταμὸν θὰ φανερώσῃς.

Ἐπιλύθη ἐπὸ τῆς Ποιμενίδος τῆς Δέρφης

374. Μεταγραμματισμός.

Ὅπως ἔχω ἂν μάθῃς,
Εἶμ' ἀγώνισμα ποῦ ξεύρεις,
Ἂν μαλλάξῃς τὸ κεφάλι
Εἰς τὸ σῶμά σου θὰ μ' εὕρῃς.

Ἐπιλύθη ὑπὸ τοῦ Νέου Ναύτου

375. Κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον.

1.— Τὴν φιλίαν νὰ ζητῇς μετὰ συνέσεως.
2.— Τὰ πάντα βλέπει ὁ Θεός, ὁ ἐν τοῖς οὐ- [ρανοῖς.
3.— Ἡ ὀκνηρία εἶνε ἡ μόνη πηγὴ τῶν κακῶν.
4.— Ἂν εἰμπορῇς, ἀπόκτησε καὶ πλοῦτον.

Ἐπιλύθη ὑπὸ Γερασίμου Δ. Δασκαράτου

376. Πυραμίς.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν θεὸν ἀρχαῖον
★+★ = Θεά.
★★+★★ = Μέρος τοῦ κράτους.
★★★+★★★ = Μέταλλον.
★★★★+★★★★ = Κράτος τῆς Ἀφρικῆς.

Ἐπιλύθη ὑπὸ Ἀνδρέα Κοκκώνη

377. Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Τοτοῦ τοῦ λέγει: «Δὲν ξεύρεις, ὅτι εἶνε κακὸ νὰ μετρᾷς τὰ ἄστρα ; Φτύσε γρήγορα νὰ φύγῃ τὸ κακ. . .» Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ, διότι ἐτρόμαξε. Πάλιν ἤρχισε καὶ πάλιν ἐτρόμαξε. Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν ;

Ἐπιλύθη ὑπὸ τοῦ Χιώτη-Σουλιώτη

378. Σύνθεσις φράσεων.

Συμπλέκων καταλλήλως τὰ γράμματα τῶν κάτωθι λέξεων, σχημάτισε ἀρχαῖον γνωμικόν: *ἀντί, γάνυ, θώς.*

Ἐπιλύθη ὑπὸ Χαρ. Χαραλάμπη.

379. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀπὸ ἑλοῦν ποταμὸν τῆς Γερμανίας :

1, Νῆσος τῆς Εὐρώπης. 2, Φυσικὸν φαινόμενον. 3. Ἐπιφώνημα. 4, Μοῦσα. 5, Ἀρχαῖος μουσικὸς καὶ ποιητής.

Ἐπιλύθη ὑπὸ τοῦ Κρητικοῦ Κατσάνου

380. Φωνηεντόλιπον.

λπτ- λγ - ν- νσσ

Ἐπιλύθη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου Δέγερινοῦ

381. Γρῖφος.

Οἱ λύκος, λύκος
λύκοι, λύκος, λύκος· ἐ ἰ τ' οἶκοι

Ἐπιλύθη ὑπὸ τοῦ Τυδέως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 94.

259. Λεωνίδιον (λεών, Ἴδη, ὄν·) — **260.** Ἀετός, ἔτος — **261.** Σάμος, Γάμος. — **262** Πρᾶος-Πάρος — **263.** Υ

264 ΑΕΤΟΣ
ΕΠΙ ΕΡΙΣ
ΚΕΝΟΣ ΤΙΣ
ΑΣΒΟΛΟΣ ΟΣ
ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ Σ

265. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΑΑ σχηματίζονται: *Δαμία, Λάτος, Λάθος, Δαπωνία, Λαχώρα.* — **266.** ΑΓΑΥΗ-ΙΑΝΟΣ (Αἰγαγρος, ΓΑδος, ΑΝτώνιος, Ὑόρκη, Ἡσαΐας·) — **267.** Δουλεύειν πάθεσι χαλεπώτερον ἢ τυράννῳ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[*Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ ὅτι τοῖς συνδυαστικοῖς μα λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δημοσιεύεται καὶ ἡ ἐπιγράφεται τῶν 10 πληρούντων ὡς 10 λέξεις.*]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν· — Ἀντώνιος Ἰωαννίδης, Λάρισσα Θεσσαλίας (Grèce). (Β—61)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1907